

INHOUD

1 Ik laat per ongeluk mijn wiskundelerares exploderen	9
2 Drie oude vrouwtjes breien de sokken van de dood	22
3 Grover verliest onverwachts zijn broek	33
4 Mijn moeder leert me stierenvechten	46
5 Ik speel pinochle met een paard	57
6 Ik word de oppermeester van het sanitaire blok	73
7 Mijn avondeten gaat in rook op	89
8 We roven een vlag	101
9 Ik krijg een queeste	119
10 Ik sloop een prima functionerende bus	138
11 We bezoeken het rijk der tuinkabouters	155
12 We krijgen advies van een poedel	172
13 Ik duik mijn dood tegemoet	180
14 Ik word een bekende voortvluchtige	193
15 Een god trakteert ons op cheeseburgers	199
16 We nemen een zebra naar Las Vegas	218

17 We bezoeken een waterbeddenwinkel	238
18 Annabeth geeft gehoorzaamheidstraining	253
19 We ontdekken de waarheid, min of meer	267
20 In gevecht met mijn horkerige familielid	285
21 Ik vereffen mijn rekening	297
22 De voorspelling komt uit	314

1

Ik laat per ongeluk mijn wiskundelerares exploderen

Begrijp me goed, ik heb nooit een halfbloed willen zijn. Als je dit leest omdat je denkt dat jij er ook een bent, dan geef ik je een goede raad: leg dit boek onmiddellijk weg. Geloof de leugen maar die je vader en je moeder over je geboorte hebben verteld en probeer een gewoon leven te leiden.

Het is gevaarlijk om een halfbloed te zijn. Het is angstaanjagend. Meestal leidt het ertoe dat je onder onaangename omstandigheden een pijnlijke dood sterft.

Als je dit gewoon leest omdat je denkt dat het verzonnen is: prima. Lees vooral door. Ik benijd je dat jij kunt doen alsof het allemaal niet echt is gebeurd.

Maar als je jezelf op deze bladzijden herkent – als je het gevoel hebt dat er vanbinnen een snaar wordt geraakt – stop dan onmiddellijk met lezen. Je zou wel eens een van ons kunnen zijn. En als jij dat eenmaal weet, is het nog maar een kwestie van tijd voordat zij het ook weten en dan komen ze achter je aan.

Ik heb je gewaarschuwd.

Ik heet Percy Jackson.

Ik ben twaalf jaar. Tot een paar maanden geleden zat ik op Yancy Academy, een internaat voor probleemkinderen in New York.

Ben ik een probleemkind?

Dat kun je wel zeggen.

Om het te bewijzen kan ik elk willekeurig moment van mijn korte ellendige leven als voorbeeld nemen, maar afgelopen mei ging het echt goed fout, toen we met onze klas op excursie gingen naar Manhattan – achtentwintig gestoorde leerlingen en twee leraren in een gele schoolbus op weg naar het Metropolitan Museum of Art om naar ouwe Griekse en Romeinse troep te kijken.

Ik weet het, het klinkt als een marteling. De meeste excursies op Yancy waren dat ook.

Maar dit uitstapje werd geleid door meneer Brunner, onze leraar klassieke talen, dus had ik goede hoop.

Meneer Brunner was een man van middelbare leeftijd in een elektrische rolstoel. Hij had nog maar een paar haren op zijn hoofd, een viezig baardje en hij droeg een rafelig tweedjasje dat altijd naar koffie rook. Je zou niet zeggen dat hij cool kon zijn, maar hij vertelde verhalen en moppen en liet ons spelletjes doen in de klas. Hij had ook een indrukwekkende verzameling Romeinse wapens en harnassen, dus was hij de enige leraar bij wie ik niet onder de les in slaap viel.

Ik hoopte dat het een leuk uitstapje zou worden. Ik hoopte in ieder geval dat ik nu eens niet in de problemen zou komen.

Man, wat viel dat vies tegen.

Het is namelijk zo dat mij altijd van alles overkomt tijdens een excursie. Bijvoorbeeld toen we op mijn vorige school naar het slagveld van Saratoga gingen en ik dat ongelukje had met een kanon uit de Amerikaanse Revolutie. Ik had heus niet expres op de schoolbus gericht, maar werd natuurlijk toch van school gestuurd. En op de school daarvoor, toen we een kijkje achter de schermen namen bij de haaien van Marine World en ik, terwijl we over de loopbrug liepen, een verkeerd hendeltje overhaalde en onze klas onbedoeld een

duik nam. En de school dáárvoor... Nou ja, je snapt het wel.

Dit uitstapje zou ik me goed gedragen.

Onderweg naar de stad moest ik over mijn kant laten gaan dat Nancy Bobofit, een sproeterige, roodharige kleptomane, voortdurend het achterhoofd van mijn beste vriend Grover bekogelde met stukjes boterham met pindakaas en ketchup.

Grover was een makkelijk doelwit. Hij was schriek. Hij huilde wanneer hij gefrustreerd raakte. Hij moest een paar keer zijn blijven zitten, want hij was de enige in onze klas met acne en het eerste pluizige baardhaar op zijn kin. En hij was ook nog eens kreupel. Hij had een briefje waarin stond dat hij de rest van zijn leven was vrijgesteld van gym, omdat hij een of andere spierziekte in zijn benen had. Hij liep raar, alsof elke stap hem pijn deed, maar laat je niet in de luren leggen. Je moest hem zien rennen wanneer er tortilla's op het menu stonden in de kantine.

Hoe dan ook, Nancy Bobofit zat stukjes brood te gooien die in zijn krullende, bruine haar bleven steken en ze wist dat ik niets kon terugdoen, omdat ik al voorwaardelijk had gekregen. De directeur had gedreigd met dood door interne schorsing als er tijdens dit uitstapje iets ergs, gênants of zelfs maar lichtelijk amusants zou gebeuren.

‘Ik maak haar af,’ mompelde ik.

Grover probeerde me te kalmeren. ‘Het is oké. Ik hou wel van pindakaas.’

Hij ontweek het zoveelste stukje van Nancy's lunch.

‘En nu is het genoeg.’ Ik wilde overeind komen, maar Grover trok me terug in mijn stoel.

‘Je hebt al voorwaardelijk,’ herinnerde hij me. ‘Je weet wie de schuld krijgt als er iets gebeurt.’

Achteraf gezien wilde ik dat ik Nancy Bobofit op dat moment een dreun had verkocht. Vergeleken met de puinhoop waar ik me even later in zou bevinden was interne schorsing een lachertje.

Meneer Brunner had dus de leiding bij het uitstapje naar het museum.

Hij reed voorop in zijn rolstoel, leidde ons door de grote, echoënde galerijen, langs marmeren standbeelden en glazen vitrines vol echt heel oud zwart-oranje aardewerk.

Het ging mijn verstand te boven dat dit spul tweeduizend of zelfs drieduizend jaar had overleefd.

Hij dirigeerde ons naar een vier meter hoge stenen pilaar met bovenop een grote sfinx en vertelde dat het een stèle was, een grafzuil voor een meisje van onze leeftijd. Hij legde uit wat de inscripties aan de zijkanten betekenden. Ik probeerde te luisteren naar wat hij zei, want het was best interessant, maar ze stonden allemaal om me heen te kletsen en telkens wanneer ik zei dat ze hun kop moesten houden, wierp mevrouw Dodds, de andere docent die ons begeleidde, me een onheilspellende blik toe.

Mevrouw Dodds was de kleine wiskundelerares uit Georgia die altijd een zwartleren jasje droeg, ook al was ze vijftig jaar. Ze zag er vervaarlijk uit, alsof ze zich zo met een Harley in je kastje kon boren. Ze was halverwege het jaar naar Yancy gekomen, nadat de vorige wiskundeleraar een zenuwzinking had gekregen.

Meteen al de eerste dag was mevrouw Dodds helemaal weg geweest van Nancy Bobofit en had ze mij tot duivelsgebroed bestempeld. Ze wees altijd met haar knokige vinger naar me en zei dan zoetsappig: 'Zo, liefje', en dan wist ik dat ik een maand lang mocht nablijven.

Op een keer, toen ze me tot middernacht antwoorde uit oude wiskundeboeken had laten gummen, zei ik tegen Grover dat mevrouw Dodds volgens mij geen mens was. Hij keek me doornstig aan en zei: 'Je hebt volkomen gelijk.'

Meneer Brunner was nog steeds aan het vertellen over Griekse grafkunst.

Op een gegeven moment gniffelde Nancy Bobofit om de naakte jongeling op de stèle en ik draaide me om en zei: 'Hou je nou je kop dicht?'

Het kwam er luider uit dan mijn bedoeling was.

De hele groep lachte. Meneer Brunner hield op met vertellen.

'Jackson,' zei hij, 'wilde jij iets zeggen?'

Ik werd knalrood. 'Nee, meneer,' zei ik.

Meneer Brunner wees naar een van de afbeeldingen op de stèle. 'Misschien kun je ons vertellen wat dit voorstelt?'

Ik keek naar de gravure en er ging een golf van opluchting door me heen, want ik herkende de afbeelding. 'Dat is toch Kronos die zijn kinderen opeet?'

'Inderdaad,' zei meneer Brunner, overduidelijk niet tevreden met mijn antwoord. 'En dat deed hij omdat...'

'Eh...' Ik pijnigde mijn hersenen. 'Kronos was de koning van de goden en...'

'Van de goden?' vroeg meneer Brunner.

'Van de Titanen,' corrigeerde ik mezelf. 'Enne... hij wantrouwde zijn kinderen, die de goden waren. Dus eh, toen at hij ze op, toch? Maar zijn vrouw had Zeus, die toen nog een baby was, verborgen en gaf Kronos in plaats van de baby een steen te eten. En later, toen Zeus groot was, liet hij zijn vader, Kronos, door middel van een list zijn broers en zussen uitkotsen...'

'Getver!' zei een van de meisjes achter me.

'... en toen barstte die enorme strijd los tussen de goden en de Titanen,' vervolgde ik, 'en de goden wonnen.'

Er werd gegniffeld.

Achter me mompelde Nancy Bobofit tegen een van haar vriendinnen: 'Alsof we hier iets aan hebben in het echte leven. Alsof ze ons bij een sollicitatie gaan vragen waarom Kronos zijn kinderen heeft opgevreten.'

'En, Jackson,' vroeg meneer Brunner, 'waarom is dit van betekenis voor het echte leven, als we de uitstekende opmerking van me juffrouw Bobofit mogen parafraseren?'

'Betrap,' mompelde Grover.

'Hou je kop,' beet Nancy hem toe, met een hoofd dat nog roder was dan haar haar.

Deze keer werd Nancy tenminste ook op haar nummer gezet. Meneer Brunner was de enige die haar ooit betrapte op een verkeerde opmerking. Hij had radaroren.

Ik dacht over zijn vraag na en haalde mijn schouders op. 'Ik weet het niet, meneer.'

'Zo.' Meneer Brunner leek teleurgesteld. 'Voor de helft goed dan, Jackson. Zeus heeft Kronos inderdaad een mengsel van mosterd en wijn toegediend, waardoor hij zijn andere vijf kinderen uitspuugde, die vanzelfsprekend – het waren immers goden – volledig onaangetaast in de maag van de Titaan waren opgegroeid. De goden versloegen hun vader, sneden hem met zijn eigen zeis aan stukken en gooiden zijn overblijfselen in Tartarus, het donkerste deel van de Onderwereld. En na dit vrolijke relaas is het tijd voor de lunch. Mevrouw Dodds, wilt u ons voorgaan?'

De klas zwermde naar buiten, de meisjes met hun handen tegen hun maag, de jongens stoeiend en zich gedragend als een stel onbenulligen.

Grover en ik wilden net achter ze aan gaan, toen meneer Brunner me riep.

Ik wist wat er ging komen.

Ik zei tegen Grover dat hij alvast moest gaan. Toen draaide ik me om naar meneer Brunner. 'Ja meneer?'

Meneer Brunner keek me aan met die blik waar je je onmogelijk van kon losmaken: doordringende bruine ogen die wel duizend jaar oud konden zijn en alles hadden gezien.

'Je moet het antwoord op mijn vraag te weten zien te komen,' zei meneer Brunner.

'Over de Titanen?'

'Over het echte leven. Wat je in het echte leven aan de lesstof hebt.'

'O.'

'Wat je van mij leert,' zei hij, 'is van cruciaal belang. Ik verwacht dat je er ook als zodanig mee omgaat. Ik accepteer van jou alleen het allerbeste, Percy Jackson.'

Ik wilde kwaad worden. Waarom zette hij me zo onder druk?

Ik bedoel, tuurlijk was het best wel cool als hij zich tijdens een schooltoernooi in een Romeinse wapenrusting hees en 'Hé daar!' riep en ons met geheven zwaard uitdaagde om naar het bord te rennen en alle Grieken en Romeinen die ooit hadden geleefd op te noemen, en wie hun moeder was en welke god ze aanbaden. Maar meneer Brunner verwachtte van me dat ik net zo goed was als de rest, ondanks het feit dat ik dyslectisch was en ADHD had en nog nooit een hoger cijfer had gehaald dan een 7. Nee, hij verwachtte niet dat ik net zo goed was; hij verwachtte dat ik beter was. Maar het lukte me gewoon niet om al die namen en feiten uit mijn hoofd te leren, laat staan ze goed te spellen.

Ik mompelde iets over beter mijn best doen, terwijl meneer Brunner verdrietig naar de stèle keek, alsof hij persoonlijk bij de begrafenis van het meisje was geweest.

Toen zei hij dat ik naar buiten moest om te gaan lunchen.

De klas had zich verzameld op de trap van het museum, vanwaar we naar de voetgangers op Fifth Avenue konden kijken.

Boven onze hoofden kolkte een dreigende onweerslucht, met wolken die zwarter waren dan ik ze ooit boven de stad had gezien. Misschien had het wel met de opwarming van de aarde te maken, dacht ik, want in de hele staat New York had het weer sinds Kerstmis al raar gedaan. We hadden gigantische sneeuwstormen gehad, overstromingen en bosbranden die waren veroorzaakt door blikseminslagen. Het zou me niet verbazen als er een orkaan aan zat te komen.

Het leek niemand anders op te vallen. Een groepje jongens was duiven aan het bekogelen met creamcrackers. Nancy Bobofit probeerde iets uit de handtas van een toeriste te rollen en mevrouw Dodds zag natuurlijk weer niets.

Grover en ik zaten op de rand van de fontein, een eind weg van de anderen. We dachten dat op die manier niemand zou denken dat we bij die school hoorden, de school voor losers en freaks die nergens anders terecht konden.

‘Nablijven?’ vroeg Grover.

‘Nee,’ zei ik. ‘Niet bij Brunner. Ik zou alleen willen dat hij me niet zo op m’n nek zat. Ik bedoel, ik ben niet hoogbegaafd.’

Grover zei een tijdje niets. Toen, op het moment dat ik dacht dat hij met een diepzinnige filosofische opmerking zou komen om me op te beuren, vroeg hij: ‘Mag ik jouw appel?’

Omdat ik toch niet veel trek had, gaf ik hem mijn appel.

Ik keek naar de stroom taxi’s die over Fifth Avenue voorbijreed en dacht aan de flat van mijn moeder, die vanaf waar we zaten maar een klein stukje naar het centrum was. Ik had haar sinds kerst niet meer gezien. Ik wilde niets liever dan in een taxi springen en naar huis gaan. Ze zou me omhelzen en blij zijn om me te zien, maar ze zou ook teleurgesteld zijn. Ze zou me onmiddellijk naar Yancy terugsturen, me op het hart drukken beter mijn best te doen, ook al was dit mijn zesde school in zes jaar tijd en zou ik dit jaar waarschijnlijk weer van school getrap worden.

Meneer Brunner parkeerde zijn rolstoel onder aan de gehandicaptenoprit. Hij at een stengel bleekselderij en las ondertussen een boek. Vanachter zijn rugleuning stak een rode paraplu omhoog, waardoor zijn rolstoel eruitzag als een gemotoriseerd terrastafeltje.

Ik wilde net mijn boterhammen uit het zakje halen, toen Nancy Bobofit met haar lelijke kameraden voor me kwam staan – ze had waarschijnlijk genoeg van het bestellen van toeristen – en haar halfverorberde lunch in Grovers schoot liet vallen.

‘Oeps.’ Ze grijnsde naar me met haar scheefstaande tanden. Haar sproeten waren oranje, alsof iemand haar gezicht had bespoten met vloeibare dorito’s.

Ik probeerde kalm te blijven. De schoolbegeleider had het me ontelbare keren gezegd: ‘Tel tot tien, zorg dat je je drift onder controle houdt.’ Maar ik was zo kwaad dat ik niet meer kon nadenken. De woede bulderde in mijn oren.

Ik herinner me niet dat ik haar heb aangeraakt, maar het volgende moment zat Nancy Bobofit op haar achterste in de fontein en krijste: ‘Percy heeft me geduwd!’

Mevrouw Dodds doemde naast ons op.

Een paar kinderen fluisterden: ‘Zag je dat...?’

‘... het water...’

‘... alsof het haar beetpakte...’

Ik wist niet waar ze het over hadden. Ik wist alleen dat ik weer in de problemen zat.

Zodra mevrouw Dodds er zeker van was dat arme kleine Nancy niets mankeerde, ze haar een nieuw T-shirt uit de museumwinkel had beloofd, enzovoorts enzovoorts, draaide ze zich naar me om. Er flikkerde een triomfantelijk vuur in haar ogen, alsof ik iets had gedaan waar ze het hele semester al op had gewacht. ‘Zo, liefje...’

‘Ik weet het,’ gromde ik. ‘Een maand lang schoolboeken schoongummen.’

Dat was niet de juiste opmerking.

‘Meekomen jij,’ beval mevrouw Dodds.

‘Wacht!’ piepte Grover. ‘Ik heb het gedaan. Ik heb haar geduwd.’

Verbijsterd staaarde ik hem aan. Ik kon nauwelijks geloven dat hij me probeerde te dekken. Grover was doodsbenauwd voor mevrouw Dodds.

Ze keek hem zo dreigend aan dat zijn pluizige kin begon te trillen.

‘Ik dacht het niet, Underwood,’ zei ze.

‘Maar...’

‘Jij... blijft... hier.’

Grover keek me wanhopig aan.

‘Het is oké,’ liet ik hem weten. ‘Bedankt in ieder geval.’

‘Liefje,’ blafte mevrouw Dodds me toe. ‘Nú.’

Nancy Bobofit wierp me een spottend lachje toe.

Ik schonk haar mijn dodelijkste ‘ik-krijg-je-nog-wel’ blik. Toen draaide ik me om naar mevrouw Dodds, maar ze stond niet meer naast me. Ze stond bij de ingang van het museum, helemaal boven aan de trappen, ongeduldig te gebaren dat ik moest opschieten.

Hoe kwam ze daar zo snel?

Ik heb heel vaak van dat soort momenten, dat mijn hersenen in

slaap vallen of zo, en dat ik als ik weer wakker word iets heb gemist, alsof er een puzzelstukje uit het universum is gevallen en ik naar de lege plek erachter zit te staren. De schoolbegeleider zei dat dat bij ADHD hoorde, dat mijn hersenen de dingen verkeerd interpreteren.

Maar ik was er niet zo zeker van.

Ik ging mevrouw Dodds achterna.

Halverwege de trap keek ik achterom naar Grover. Hij zag bleek en zijn ogen schoten tussen mij en meneer Brunner heen en weer, alsof hij meneer Brunner wilde laten weten wat er aan de hand was, maar meneer Brunner ging helemaal op in zijn boek.

Ik keek weer omhoog. Mevrouw Dodds was opnieuw verdwenen. Ze was nu in het gebouw, achter in de entree.

Oké, dacht ik. Ze wil dat ik een nieuw T-shirt voor Nancy koop in de museumwinkel.

Maar dat bleek niet de bedoeling te zijn.

Ik volgde haar dieper het museum in. Toen ik haar eindelijk had ingehaald, bevonden we ons weer in de zaal met de Griekse en Romeinse voorwerpen.

Wij waren de enigen in de zaal.

Mevrouw Dodds stond met haar armen over elkaar voor een grote, marmeren fries van de Griekse goden. Er klonk een raar geluid uit haar keel, een soort gegrom.

Ook zonder dat geluid zou ik zenuwachtig zijn geweest. Het is raar om met een leraar alleen te zijn, zeker als die leraar mevrouw Dodds is. Er was iets met de manier waarop ze naar de fries keek, alsof ze hem wilde verpulveren...

‘Door jou zitten we in de problemen, liefje,’ zei ze.

Deze keer speelde ik op safe. Ik zei: ‘Ja, mevrouw.’

Ze trok aan de mouwen van haar leren jack. ‘Dacht je nou echt dat je ermee weg kon komen?’

De blik in haar ogen was meer dan woede. Het was boosaardigheid.

Ze is een leraar, dacht ik zenuwachtig. Ze zal me heus niets aandoen.

Ik zei: ‘Ik... ik zal beter mijn best doen, mevrouw.’

De donder deed het gebouw op zijn grondvesten schudden.

‘We zijn niet dom, Percy Jackson,’ vervolgde mevrouw Dodds. ‘Het was slechts een kwestie van tijd voordat we je zouden vinden. Beken, en we zullen je enigszins sparen.’

Ik wist niet waar ze het over had.

Het enige wat ik kon bedenken was dat de leraren de geheime voorraad snoep hadden ontdekt die ik op mijn slaapzaal verkocht. Of misschien waren ze erachter gekomen dat ik mijn essay over Tom Sawyer van internet had gehaald zonder een bladzij van het boek te hebben gelezen en zouden ze mijn cijfer schrappen. Of erger nog, zouden ze me dwingen het boek te lezen.

‘Nou?’ zei ze dreigend.

‘Mevrouw, ik weet niet...’

‘Je dagen zijn geteld,’ beet ze me toe.

Toen gebeurde er iets heel vreemds. Haar ogen begonnen te gloeien als barbecuekooltjes. Haar vingers groeiden en werden klauwen. Haar jasje versmolt tot grote, leerachtige vleugels. Ze was geen mens. Ze was een verschrompelde toverkol met vleermuisvleugels, klauwen en een bek vol gele slaganden, en ze maakte aanstalten om me in reepjes te scheuren.

Het werd nog vreemder.

Meneer Brunner, die een minuut eerder nog voor het museum had zitten lezen, reed zijn rolstoel over de drempel van de zaal en hield een pen omhoog.

‘Hé daar, Percy!’ riep hij en hij gooide de pen door de lucht.

Mevrouw Dodds dook op me af.

Ik slaakte een kreet en terwijl ik omlaag dook, voelde ik een klauw naast mijn oor door de lucht suizen. Ik griste de ballpoint uit de lucht, maar toen ik hem vasthad, was het geen pen meer. Het was een zwaard: meneer Brunners bronzen zwaard, dat hij altijd tijdens de schooltoernooien gebruikte.

Mevrouw Dodds draaide zich razendsnel naar me om met een moordlustige blik in haar ogen.